

Sygn. akt II K 1388/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lipca 2014 rok.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szelağ

Protokolant Kinga Grzywacz

w obecności osk. posiłkowego M. G.

Prokuratora Moniki Kobryś

po rozpoznaniu dnia 03.06.2014r., 01.07.2014r.

sprawy **K. Z.**, urodz. (...) w N. (...).

syna G. i J. z d. K.

oskarżonego o to, że: w dniu 22 października 2013 roku w msc. K., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i rozpoczął manewr wyprzedzania poruszającego się tym samym pasem ruchu w tym samym kierunku samochodu m-ki R. (...) nr rej. (...), kierowanego przez M. G. w zbyt małej odległości od jadącego z naprzeciwka samochodu m-ki M. nr rej. (...), kierowanego przez J. M., w wyniku czego, w celu uniknięcia zderzenia z samochodem m-ki M. nr rej. (...), zmuszony był przerwać manewr wyprzedzania i w czasie powrotu na swój pas ruchu uderzył prawym przednim narożnikiem swojego samochodu w pojazd m-ki R. (...) nr rej. (...), kierowany przez M. G., co skutkowało wprowadzeniem pojazdu m-ki R. (...) nr rej. (...) w ruch rotacyjny i uderzeniem w samochód M. nr rej. (...), w wyniku czego obrażeń ciała w postaci urazu jamy brzusznej z uszkodzeniem śledziony oraz pourazowym uszkodzeniem-przedziurawieniem jelita cienkiego w odcinku początkowym oraz jelita grubego - kątnicy, złamania żeber IV, V i IX po stronie lewej, złamania kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, rany szarpanej okolicy biodrowej prawej oraz złamania wyrostka kłykciowego kości łokciowej lewej ze zwichnięciem w stawie łokciowym, skutkujących chorobą realnie zagrażającą życiu doznała M. G., przy czym kierując samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...) nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny wyrokiem z dnia 30 lipca 2013 roku sygn. akt II W 433/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B w ruchu lądowym; -

tj. o czyn z art.177§2kk w zw. z art.244kk w zw. z art.11§2kk

orzeka:

oskarżonego K. Z. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 22 października 2013 roku w msc. K., woj. (...), w obszarze skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art.24 ust.1 pkt.1 i art.24 ust.2 ustawy prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i rozpoczął manewr wyprzedzania poruszającego się przed nim, tym samym pasem ruchu w tym samym kierunku, samochodu m-ki R. (...) nr rej. (...), kierowanego przez M. G., w zbyt małej odległości od jadącego z naprzeciwka samochodu m-ki M. nr rej. (...), kierowanego przez J. M., w wyniku czego, w celu uniknięcia zderzenia z samochodem m-ki M. nr rej. (...), zmuszony był przerwać manewr wyprzedzania i w czasie powrotu na swój pas ruchu uderzył prawym przednim narożnikiem swojego samochodu w pojazd m-ki R. (...) nr rej. (...), kierowany przez M. G., co skutkowało wprowadzeniem pojazdu m-ki R. (...) nr rej. (...) w ruch rotacyjny i uderzeniem w samochód M. nr rej. (...), w wyniku czego obrażeń ciała w

postaci urazu jamy brzusznej z uszkodzeniem śledziony oraz pourazowym uszkodzeniem-przedziurawieniem jelita cienkiego w odcinku początkowym oraz jelita grubego - kątnicy, złamania żeber IV, V i IX po stronie lewej, złamania kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, rany szarpanej okolicy biodrowej prawej oraz złamania wyrostka kłykciowego kości łokciowej lewej ze zwicnięciem w stawie łokciowym, skutkujących chorobą realnie zagrażającą życiu doznała M. G. i czynem tym oskarżony wyczerpał dyspozycję art.177§2kk i za to na podstawie art.177§2kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; -

- na podstawie art.42§1kk i art.43§1kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 (sześciu) lat; -

- na podstawie art.230§2kpk zwraca J. M. dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. 1 (k.87); -

- na podstawie art.627kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 445 zł (czterysta czterdzieści pięć) tytułem kosztów sądowych w tym 300 zł (trzysta) tytułem opłaty oraz zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowej M. G. kwotę 3500 zł (trzy tysiące pięćset) tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

Sygn. akt II K 1388/13

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 30.07.2013r. sygn. akt II W 433/13, orzeczono wobec oskarżonego K. Z. m.in. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy. Ponieważ w dniu 06.05.2013r., tj. w dniu kontroli drogowej, policjanci nie zatrzymali od oskarżonego prawa jazdy wystawionego na jego nazwisko, dlatego przy ogłoszeniu wyroku sędzieja referent pouczyła K. Z., że w/w okres 6 miesięcy biegnie od dnia zwrotu do Starostwa Powiatowego przedmiotowego dokumentu. Jednocześnie, w wyroku sąd nie orzekł wobec oskarżonego obowiązku zwrotu prawa jazdy. Wyrok uprawomocnił się z dniem 07.08.2013r. i od tej daty obowiązywał już w/w zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B. Następnie oskarżony otrzymał ze Starostwa Powiatowego w N. żądanie zwrotu dokumentu, czego jednak nie uczynił. Dlatego też na wniosek w/w Starostwa, postanowieniem z dnia 12.11.2013r. Sąd Rejonowy w Legionowie zobowiązał K. Z. do niezwłocznego zwrotu dokumentu prawa jazdy ka. B o nr (...) do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w N.. W dniu 10.01.2014r. w w/w urzędzie oskarżony złożył oświadczenie o zagubieniu prawa jazdy i okres 6 miesięcy, na który orzeczono przedmiotowy zakaz rozpoczął się z tą datą.

W dniu 22 października 2013 roku K. Z. wyjechał samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) z N. w kierunku M.. Około godziny 8:00 oskarżony przejeżdżał ulicą (...) przez miejscowość K., przed nim z prędkością około 40-45 km/h jechała pokrzywdzona M. G., która prowadziła samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...). K. Z. dwukrotnie podejmował próbę wyprzedzenia pojazdu R. (...) i gdy oba samochody zbliżały się do skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...), oskarżony po raz trzeci rozpoczął manewr wyprzedzania. Gdy był już na lewym pasie ruchu, na wysokości tyłu samochodu pokrzywdzonej, dopiero wtedy K. Z. zauważył, znajdujący się w odległości około 100 m, jadąc z naprzeciwka, samochód ciężarowy marki M. o nr rej. (...), kierowany przez J. M.. Wówczas kierowca M.-a zaczął hamować, a oskarżony gwałtownie zjechał na prawy pas ruchu, przy wykonaniu tego manewru, przód pojazdu O. (...) z prawej strony uderzył z lewej strony w tył pojazdu R. (...). Po uderzeniu samochód pokrzywdzonej wpadł w poślizg i zaczął obracać się dokoła własnej osi przemieszczając się na lewy pas ruchu. Widząc to, J. M. próbował zjechać na prawy pas ruchu na znajdującą się tam zatokę autobusową, jednakże mimo to oba pojazdy zderzyły się. Po uderzeniu R. (...) zostało odrzucone na lewą stronę jezdni i zatrzymało się na nieutwardzonym poboczu.

Na skutek tego wypadku, M. G. doznała obrażeń ciała w postaci urazu jamy brzusznej z uszkodzeniem śledziony oraz pourazowym uszkodzeniem-przedziurawieniem jelita cienkiego w odcinku początkowym oraz jelita grubego - kątnicy, złamania żeber IV, V i IX po stronie lewej, złamania kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, rany szarpanej okolicy

biodrowej prawej oraz złamania wyrostka kłykciowego kości łokciowej lewej ze zwicnięciem w stawie łokciowym, skutkujących chorobą realnie zagrażającą życiu.

Do wypadku doszło w obszarze zabudowanym, z ograniczeniem administracyjnie prędkości do 50 km/h, na prostym odcinku drogi pokrytej nawierzchnią asfaltową o szerokości 6 m, z oznakowaniem poziomym, przy małym natężeniu ruchu. W tym czasie warunki drogowe były złe, jezdnia mokra i śliska, a widoczność ograniczona mgłą do około 150 metrów. Wszystkie pojazdy uczestniczące w wypadku były sprawnie technicznie.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: M. G. (k.29-30, 115-116), J. M. (k.38, 116), wyjaśnień oskarżonego K. Z. (k.54, 114, 140), jak również na podstawie (k.1-2, 19, 61-62) notatki urzędowej, (k.3) szkicu, (k.4-5, 6-7, 8-9, 12-13) protokołu oględzin, (k.14-16) protokołu użycia alkometru, (k.40-41, 44-45) opinii, (k.63-63c) materiału fotograficznego, (k.65) odpisu wyroku, (k.102-103) danych z ewidencji kierowców, (k.120-121) pisma starostwa, (k.133) odpis wyroku.

Oskarżony K. Z. przyznał się do spowodowania wypadku i w tym zakresie złożył wyjaśnienia zbieżne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, ale jednocześnie nie przyznał się do „złamania zakazu prowadzenia pojazdów” (k.74). Oskarżony stwierdził, że gdy był obecny na ogłoszeniu wyroku, to „pani sędzia informowała mnie, że przyjdzie pismo informujące o konieczności zwrotu prawa jazdy i wówczas będzie mi biegł termin zakazu” (k.74), „na rozprawie nie było podanej konkretnej daty od kiedy będzie biegł zakaz” (k.114).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom K. Z., ponieważ są one zgodne z pozostałymi dowodami, a w szczególności z zeznaniami świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie. Prokurator nie przedstawił żadnego dowodu, który by wiarygodnie podważył wyjaśnienia oskarżonego, a w szczególności w zakresie jego braku winy co do realizacji znamion występków z art.244kk.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania M. G. oraz J. M., ponieważ są one spójne, logiczne i co istotne brak jest jakichkolwiek dowodów, które podważyłyby ich treść. Poza tym, także i oskarżony nie kwestionował okoliczności relacjonowanych przez tych świadków.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia pozostałych ujawnionych w sprawie dowodów nieosobowych nie wzbudziła wątpliwości sądu. Zostały one sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania, jak również i w tym przypadku żadna ze stron nie podważała ich autentyczności, z tych też względów sąd nie odmówił im wiarygodności.

Reasumując, w świetle poczynionych przez sąd ustaleń, wina K. Z. nie budzi żadnych wątpliwości i czynem swoim wyczerpał on dyspozycję art.177§2kk. W dniu 22.10.2013r. w miejscowości K., w obszarze skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...), oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art.24 ust.1 pkt.1 i art.24 ust.2 ustawy prawo o ruchu drogowym. Kierując samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności i rozpoczął manewr wyprzedzania poruszającego się przed nim, tym samym pasem ruchu w tym samym kierunku, samochodu m-ki R. (...) nr rej. (...), kierowanego przez M. G., w zbyt małej odległości od jadącego z naprzeciwka samochodu m-ki M. nr rej. (...). W celu uniknięcia zderzenia z w/w samochodem m-ki M., K. Z. zmuszony był przerwać manewr wyprzedzania i w czasie powrotu na swój pas ruchu uderzył prawym przednim narożnikiem swojego samochodu w pojazd m-ki R. (...), co skutkowało wprowadzeniem tego pojazdu w ruch rotacyjny i uderzeniem w samochód M.. W wyniku tego zdarzenia, obrażeń ciała w postaci urazu jamy brzusznej z uszkodzeniem śledziony oraz pourazowym uszkodzeniem-przedziurawieniem jelita cienkiego w odcinku początkowym oraz jelita grubego - kątnicy, złamania żeber IV, V i IX po stronie lewej, złamania kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, rany szarpanej okolicy biodrowej prawej oraz złamania wyrostka kłykciowego kości łokciowej lewej ze zwicnięciem w stawie łokciowym, skutkujących chorobą realnie zagrażającą życiu, doznała M. G.. Zgodnie z treścią art.177§2kk odpowiedzialności karnej podlega ten kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba zmarła lub odniosła obrażenia ciała określone w art.156kk. Znamieniem strony

przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu, z tym że pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Sąd ustalił, że w niniejszej sprawie, swoim działaniem oskarżony umyślnie naruszył zasadę zachowania szczególnej ostrożności, a zwłaszcza bezpiecznego odstępu do wyprzedzanego pojazdu (art.24 ust.2 uprd), jak również przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania nie upewnił się czy ma obwiednią widoczności, dostępne miejsce do wyprzedzenia bez utrudnienia komukolwiek ruchu (art.24 ust.1 pkt.1 uprd). W ocenie sądu, opierając się na powyższych ustaleniach, nie ma wątpliwości, że K. Z. nienależycie obserwował drogę, skoro podjął się wykonać manewr wyprzedzania, gdy przeciwnym pasem jedni, w niewielkiej odległości od niego, poruszał się pojazd ciężarowy. Przepis art.3 ust.1 ustawy prawo o ruchu drogowym stanowi m.in., że uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo, gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. W tym przypadku ustawodawca nakłada na kierowcę obowiązek już nie tylko zachowania zwykłej ostrożności, ale musi to być „szczególna” ostrożność. Szczególna ostrożność polega na upewnieniu się, czy można dokonać wyprzedzenia bez utrudnienia ruchu lub spowodowania jego zagrożenia. Innymi słowy, kierujący pojazdem musi być na tyle uważny, by zdążyć zaniechać zmiany pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub zmuszało innego uczestnika ruchu do podjęcia manewru obronnego (patrz Ryszard A. Stefański Komentarz do art.22 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, Stan prawy: 2008.04.10). Należy także podnieść, że w ocenie sądu, nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że K. Z. naruszył umyślnie w/w zasadny ruchu drogowego, albowiem świadomie postępował on wbrew przedmiotowym zakazom i mimo braku widoczności rozpoczął manewr wyprzedzania, co w konsekwencji stało się przyczyną spowodowania przez niego wyżej opisanego wypadku.

Należy w tym miejscu podnieść, że ujmując w ramach jednego czynu, prokurator zarzucił K. Z. także realizację znamion art.244kk, poprzez kierowanie samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...), czym nie zastosował się on do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny wyrokiem z dnia 30 lipca 2013 roku sygn. akt II W 433/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B w ruchu lądowym. Pomijając fakt, że błędem jest przyjęcie, że realizacja znamion występku nieumyślnego, jakim jest spowodowanie wypadku i umyślnego, jakim jest niestosowanie się do orzeczenia sądu, może stanowić jedne czyn. Art.11§1kk jednoznacznie stanowi, że tylko zachowanie się sprawcy w jednym czasie, będące wyrazem jednej decyzji, jako jedne czyn, stanowi jedno przestępstwo. Tych elementów trudno dopatrywać się w zachowaniu K. Z., jednakże niezależnie od tych rozważań, przy tak stawianym zarzucie, sąd uznał oskarżonego za winnego jedynie realizacji znamion art.177§2kk, pomijając art.244kk. W tym zakresie, sąd uznał, że wina K. Z. nie została udowodniona. Konsekwencją domniemania niewinności jest zasada in dubio pro reo. Wprawdzie nakaz ten odnosi się jedynie do takich wątpliwości, które nie dają się usunąć, jednakże w niniejszym zakresie brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów, które podważyłyby wyjaśnienia oskarżonego, a tylko takie dowody mogą stanowić podstawę do odtworzenia stanu faktycznego. Sąd nie może się opierać na hipotezach, choćby były jak najbardziej logiczne i mogły stanowić pewne wytłumaczenie zaistniałych zdarzeń, jeśli nie znajduje to poparcia w dowodach. Artykuł 244kk penalizuje nierespektowanie orzeczeń sądu dotyczących m.in. zakazu prowadzenia pojazdów, przy czym znamiona omawianego przestępstwa są spełnione, gdy zakaz, do którego sprawca nie stosuje się, został orzeczony przez sąd prawomocnie, przy czym sprawca musi działać umyślnie. Tym samym, nie wystarczające jest to, że oskarżony nie kwestionuje, że w sprawie sygn. akt II W 433/13 sąd orzekł wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, ponieważ należałoby udowodnić, że prowadząc samochód, K. Z. wiedział, że zakaz ten już obowiązuje. Nie można wykluczyć, że oskarżony nie rozróżnił pojęć i dat od kiedy przedmiotowy zakaz obowiązuje i od kiedy biegnie okres zakazu orzeczonego przez sąd, zwłaszcza że nawet w trakcie rozprawy, odpowiadając na pytanie sądu, wyjaśnił, że był przekonany, że „dostanę listownie informację, kiedy mam zdać prawo jazdy i od momentu zdania prawa jazdy biegnie zakaz” (k.140). To, że te pojęcia są mylone wynika pośredni także z pisma Starostwa Powiatowego w N., gdzie także zapisano, że „został orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów od dnia 10.01.2014r.” (k.120).

Wymierzając K. Z. karę jednego roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, sąd kierował się dyrektywami wynikającymi z treści art.53kk. Tym samym w ocenie sądu, kara w w/w wymiarze będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, do rodzaju chronionego dobra prawnego oraz jej dolegliwość jest odpowiednia w stosunku do winy oskarżonego. Bez wątpienia istotną okolicznością łagodząca jest to, że K. Z. przyznał się do spowodowania przedmiotowego wypadku, nie negował wiarygodności pozostałych dowodów, jak i to że przeprosił pokrzywdzonego, szczerze wyraził skruchę. Z drugiej jednak strony, jako okoliczność obciążająca sąd uwzględnił poprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym także za występki z art.244kk (k.109). Poza tym, był on także karany za wykroczenie drogowe z art.87§1kw, które popełnił w dniu 06.05.2013r. (sygn. akt II W 433/13). Przy wymiarze kary za powyższe przestępstwo drogowe, sąd miał również na uwadze rażące naruszenie przez K. Z. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, przez co należy rozumieć umyślnie naruszenie w/w zakazów, a w głównie zasady szczególnej ostrożności, która obowiązuje bezwzględnie przy wykonywaniu manewru wyprzedzania. Tym samy, swoją ryzykowną i brawurową jazdą, przy braku jakiegokolwiek przyczynienia się M. G., oskarżony doprowadził do poważnej szkody u pokrzywdzonej w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. Te wszystkie okoliczności łącznie dowodzą, że K. Z. wymaga dłuższego procesu resocjalizacji i to w warunkach zakładu karnego. Z tego też powodu, sąd nie stwierdził żadnych okoliczności, które przemawiałyby za skorzystaniem z instytucji warunkowego zawieszenia wymierzonej kary pozbawienia wolności. W ocenie sądy, tytko tak orzeczona kara jest w stanie spełnić pokładane w niej cele w zakresie wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponadto, aby wzmóc represyjne oddziaływanie orzeczonej kary, na podstawie art.42§1kk, sąd orzekł wobec K. Z. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat. Przy wymierzeniu w/w środka karnego istotne było to, że oskarżony umyślnie naruszył jedną z podstawowych zasad bezpieczeństwa, obowiązujących w ruchu lądowym, czyli zasadę zachowania szczególnej ostrożności przy wykonywaniu manewru wyprzedzania. Tym samym, w ocenie sądu, kierując jakimkolwiek pojazdem mechanicznym stanowi on realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Jest to zapewne spowodowane brakiem odpowiedzialności za innych uczestników ruchu drogowego, jak również brakiem doświadczenia w prowadzeniu pojazdów mechanicznych. Pozbawienie oskarżonego możliwości kierowania pojazdami, w ocenie sądu, pozwoli mu w tym czasie przemyśleć swoje postępowanie i powinno spowodować poprawę zachowania.

Zgodnie z treścią art.627kpk K. Z. został obciążony kosztami sądowymi, które po zsumowaniu wyniosły 445 zł w tym 300 zł to opłata. Ponadto, uwzględniając wniosek oskarżycielki posiłkowej, sąd obciążył oskarżonego kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3500 zł, co było zgodne z przedstawionym rachunkiem.